
Nu

Mikaels död har tagit Nils hårt. Det var honom Mikaels mamma kontaktade och uppenbarligen är det nu han som är ledaren för den grupp som skall besöka Mikael en sista gång innan hans läggs i jorden. Han kan inte undgås att glädjas över att få träffa sina gamla vänner igen även om det sker under tråkiga omständigheter, något han känner skuld för. Vad han mest undrar över nu är hur de andra egentligen mår. Det har varit mycket med arbete och barn, därför har han inte kunnat bry sig så mycket som han skulle ha velat.

Det är svårt att veta hur det kommer att bli med de två dagarna i Anders föräldrars sommarstuga med de andra. Nils lovade Kristina att de skulle komma för att hälsa på någon gång under eftermiddagen dagen de kom dit. Det kommer bli svårt för alla, inte minst Nils. Anders lovade att ta sin bil upp till Älvsjö och därför tog Nils tåget dit, ett tåg som anlände till stationen strax efter tolv. Det är nu den femte juli och Nils har kommit till Älvsjös torg långt innan de andra anländer. Mikael begravs imorgon.

Mikael “Nils” Nilsson

Älvsjö

När man lämnat Karlskrona och färdats ett par mil norrut på E22:an mot Kalmar, står en liten blå skylt vid sidan av vägen som signalerar att Älvsjö finns sju kilometer längre in på avtagsvägen. Förutom de boende i Älvsjö och tillhörande sommargäster, är det sällan någon som kommer närmare Älvsjö än så. Tack vare sin undanskymda plats och att det lilla samhället allt som ofta förväxlas med en del av Stockholm med samma namn, har Älvsjö förblivit en bortglömd idyll. På många sätt har staden (om den kan verkligen kallas en stad) dragits med i vägen av ny teknik och ny ekonomi men i stort sett är det samma lilla lantbrukarort som det var när folkhemmet fortfarande var nytt och fräscht.

Större delen av församlingens dryga två tusen medlemmar finns utspridda i en cirkel av gårdar, som sakta men säkert töms på folk. De äldre människorna dör och de yngre generationerna tvingas flytta till Karlskrona eller någon annan större stad med fler arbetstillfällen. Jordbruket och sågverksindustrin skapade en gång Älvsjö men nu när konkurrensen hårdnat för bönderna och sågverket för länge sedan lagts ned är bygden på väg att dö. Älvsjö är en utrotningshotad art i Sveriges trädgård.

I de rödmålade husen som ligger vid Älvsjö torg bor den trogna befolkning-

Mikael Bjarbo

Han var allas vår lilla skyddsling, som alla tyckte så mycket om. Eftersom han var två år yngre än oss andra, fick han nästan ta den rollen oavsett om han ville eller inte. När jag först introducerade honom för de andra var de väldigt skeptiska efteråt, men det släppte allt eftersom. För mig kändes det inte konstigt att umgås med någon som var yngre, men det var ändå ganska ovanligt i vår ålder då. Jag kommer inte riktigt ihåg hur vi träffades men jag vet att han gick i min lillasysters klass och var lite av en outsider där. Tyst, blyg och ovanligt kort för sin ålder gjorde honom till den perfekta hackkycklingen i klassen.

Hans pappa gick bort när Mikael var tio år och det var därför han och hans mamma flyttade till Älvsjö. Vi fyra var de enda han kände och han skulle ha gjort vad som helst för oss. När vi andra började gymnasiet brukade vi alltid gömma våra cigaretter i en trasig list i Mikaels rum, hans mamma kom ofta på honom med fickorna fyllda med cigaretter. Men han sa aldrig ett ord om oss och bedyrade över allt heligt att det var hans egna. Jag tänkte inte på det just då men när vi andra började flytta bort från stan måste det ha känts otroligt svårt för honom, till slut var bara Anders kvar och de drog inte riktigt jämnt.

Jag vet inte varför jag inte hörde av mig mer, varför jag inte hälsade på honom oftare. Det blev bara inte så.

han kan verka tuff och nonchalant mot de flesta. Man behöver verkligen gräva för att komma honom in på livet. När vi växte upp kändes det som om han skämdes för att umgås med oss, han hade andra vänner som var mer "inne" än vad vi var. Under terminerna såg man honom sällan, kanske några dagar efter jul men under sommaren dök han upp ur tomma intet, som om han blivit övergiven av alla andra han kände. Han pratade aldrig om sina andra kompisar och jag kan garantera att de aldrig fick höra talas om oss. Vi upplevdes kanske inte som de allra "häftigaste" i trakten på den tiden. Ändå tyckte han om att ligga med oss uppe vid sjön, spela spel eller vad som helst. Men aldrig ett ljud om hela situationen.

Jag tror inte att Anders har förändrats så mycket sedan dess, han är fortfarande samma pojke med dåligt självförtroende som då. Då såg jag upp till honom, precis som jag såg upp till alla andra i skolan som var "hippa" eller på något vis mer värda än oss dödliga. Men jag växte upp, det gjorde inte Anders.

Erik Thorsson

Jag är orolig för Thorsson. Sedan han flyttade upp till Södertälje har han förändrats så mycket, den gamla Thorsson verkar ha tynat bort och han verkar ha tröttnat på allt som finns här i livet. Även om han är klyftig, trevlig och social, så sitter han mest ensam i sin lägenhet utan att ha någon att prata med. Han pratar sällan om sig själv men ibland ringer han mig sent på kvällarna, ofta har han druckit och det jag får höra av honom då gör mig orolig. Han har alltid varit annorlunda men vi två passar ändå bra ihop.

gen som sköter sin stad med största omsorg. Under sommaren kan man stå på torget och höra hur stolta Älvsjös invånare är över sin vackra stad. Det skrapande ljudet från räfsan som plöjer genom parkens grusgångar. Häcksaxen som ger buskarna sin perfekt runda form. Carl Swanberg, Älvsjös grundare, hade varit stolt om han nu sett sin stad under en vacker sommardag.

Men på de kullerstensbelagda gatorna hör man sällan barnen leka längre. Storstadsborna som dyker upp under semestermånaderna ger sig sällan in till torget, men ger gummorna som alltid sitter på parkens två bänkar något att beklaga sig över. Befolkningen blir allt äldre i takt med att de unga från Älvsjö i strid ström lämnar staden. Precis som Mikael, Sara, Anders och Erik gjorde.

Nils

Snälla, låt det vara en olyckshändelse. Jag skulle aldrig kunna leva med mig själv annars. Sista gången jag träffade honom, fanns det ingen gnista kvar i honom. Jag såg genom hans blå ögon hur olycklig han egentligen var. Han grät när jag åkte. Jag antar att vi fyra var de enda riktiga vänner han någonsin haft och nu fanns vi inte längre där för honom.

När Kristina, hans mamma, ringde mig igår förstod jag inte riktigt vad som hade hänt. Drunknad, sa hon. Inget mer om hur han dog. Begravningen är om en vecka, hemma i Älvsjö. Hon nämnde inget, men jag hörde på hennes tonfall att hon ville att jag skulle säga till de andra om begravningen. Jag ringde upp Sara, Anders och Thorsson, pratade kort med alla. Det visste säkert lika lite som jag vad de skulle säga eller göra. Vi bestämde att vi skulle träffas dagen innan begravningen, på torget i Älvsjö.

Jag har nog aldrig känt riktig sorg förrän nu. När jag vandrade genom Karlskrona på natten, vällde sorgen upp genom mig. Innan dess hade jag inte rökt en cigarett på tre år, hur länge sen det var jag grät kan jag inte komma ihåg. Jag tänkte på de somrar vi tillbringade ihop, vi fyra, och hur lyckliga vi var då. Inte för att jag är olycklig nu, inte på något sätt, men det jag kände då har jag aldrig känt efteråt. En ren, okomplicerad lycka. En sån lycka man bara kan ha när man är ung.

Sara Wennerholm

Utan Sara hade vi nog aldrig blivit så här goda vänner som vi är, hon var på något sätt länken som band oss samman till en helhet. Så fort något var fel emellan oss, så fick hon oss pojkar att prata med varandra istället för att bräka om det eller helt enkelt strunta i det. När hon var med var det svårt att vara ledsen, hon var alltid lika glad och sprallig. Jag har länge funderat på om hon verkligen var sådär glad som hon verkade. Så obekymrad. Hon löste ofta andras problem, men man såg aldrig skynten av några bekymmer hos Sara.

Det märks att vi har växt ifrån varandra. Hon har helt andra mål och värderingar än vad jag har. Egentligen liknar hon inte någon jag känner, det är väl antagligen därför det är så skönt att prata med henne emellanåt. Hennes liv verkar så enkelt. Vi har kontakt fortfarande även om hon bor med sin pojkvän Christer i Stockholm nu. Hon var den som trivdes sämst i Älvsjö och flyttade direkt efter studenten. Hon var här nere i Karlskrona för drygt ett år sedan men annars har jag inte sett henne så mycket under de senaste åren. Sist vi alla fem träffades var när jag och Eva gifte oss, det är väl snart tre år sedan nu. Det var verkligen den allra sista gången vi träffades alla fem."

Anders Svensson

Jag vet att man kan säga det om väldigt många men i Anders fall stämmer det verkligen. Han är snäll innerst inne. Inte så att han är elak eller väldigt hård på utsidan, men

aldrig att göra, något oväntat i sitt liv. Det är lätt att förutsäga varje rörelse i Nils liv, och så länge en elakartad 40-årskris inte frigör sig under de kommande två decennierna, så kommer det att förbli så. Fram till dess fortsätter han att källsortera, äta fisk på lördagar och få påökt med 3% per år.

Vi brukade ligga uppe vid Håsjön hela dagarna under sommaren. Pratade, skojade och latade oss. Vi hade ett eget litet ställe på motsatta sidan badplatsen där vi alltid låg. Ingen verkade hitta dit, eller så tröttnade de väl då det alltid var upptaget. Vi var alltid där så fort solen sken. Där fanns ett litet träd som Sara och Mikael var så fascinerade av, det växte i en skrevla där berget delats mitt itu, stod där ensamt och vakade över oss.

Jag kan inte minnas riktigt vad vi gjorde som var så speciellt. Vi bara fanns till och umgicks med varandra. Under terminerna hade vi annat för oss på olika håll och syntes inte alls lika mycket. Det var under sommaren som allting hände.

För vissa finns ingen Mikael Nilsson, bara "Nils". Det hela kommer sig av att det fanns två Mikael på tiden han bodde i Älvsjö och Mikael Nilsson var den som fick byta namn under ungdomen. Numera existerar Nils bara för tre människor, tre av de vänner som han växte upp med. Alla andra känner honom vid hans riktiga namn.

Nils föddes och växte upp i Älvsjö tillsammans med två yngre systrar. Hans familj var som de flesta andra familjer i Älvsjö en medelklassfamilj med lantbrukarbakgrund, men hans far hade för länge sedan sålt familjegården och flyttat in till stan för att driva livsmedelsbutiken där. Så mycket till stad var förstås inte "stan", med sina två tusen invånare och ett utdöende sågverk som enda större arbetsplats. Men det var en idyllisk uppväxtort för en ung grabb som aldrig i hela sitt liv skulle vilja flytta därifrån.

Givetvis flyttade han därifrån så fort han kunde efter han tagit studenten. Det är ingen plats för ungdomar, om man ser på dem som bor där. Nästan alla verkade flytta därifrån, av de fem vännerna var det bara den andre Mikael som bodde kvar efter ett tag. Nu finns inte han heller där. Men under högstadiet och gymnasiet (det senare låg visserligen i Karlskrona) var det en underbar tid för Nils.

Då var han lite osäker på sig själv när han var med andra än sina bästa vän-

ner. Duktig i skolan, väluppfostrad och med gott humör. Men osäker. Det mesta av det har försvunnit nu när han fyllt 24 år, de som stöter på honom brukar ofta kalla honom "våldigt trevlig" efteråt. Inte i den bemärkelsen att han är intetsägende och tråkig och i brist på annat kallar honom för trevlig, utan för att trevligheten är Nils främsta drag. Lätt att prata med, lyssnar på vad människor har att säga och kan ta de flesta personer på rätt sätt.

Du ser honom ofta med ett litet leende på läpparna, som om han alltid vore nöjd. Precis så är inte fallet, men han är i stora drag nöjd med sitt liv nu. Efter att ha gift sig för tre år sedan med sitt livs stora (och enda) kärlek Eva, har han nyligen fått en dotter som döpts till Katrin och livet går sin gilla gång. Stadigt arbete som dataingenjör i Karlskrona med god lön, kanske en aning fast i de dagliga rutinerna. Och det trivs han med.

På många sätt är han den perfekta familjefadern. Han har alltid satt sin familj och sina vänner före allt annat, även före sig själv när det har behövts. Det vilar en ansvarsfullhet över hela hans person och när det behövs ställer han upp. Vissa skulle kalla det välvilja eller godhet, men riktigt så är det inte. Det handlar mer om ett krav som Nils har på sig själv och känner att andra kräver det av honom.

Du skulle kanske kalla honom tråkig. Han har aldrig gjort och kommer